

Arrest

nr. 228 291 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Indiase nationaliteit te zijn, op 25 april 2019 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 februari 2018 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

1.2. Op 20 maart 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot

weigering van een visum. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 218 270 van 14 maart 2019 vernietigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 26 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

(X) Het visum is geweigerd

(...)

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

() 2. het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

() 3. u hebt niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen

(...)

(X) 9. uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

(...)

Commentaar: Volgend op een beroep dat werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de beslissing die werd genomen, vervangt deze weigeringsbeslissing de weigeringsbeslissing die werd genomen op 19/03/2018.

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene zou samen met zijn echtgenote op bezoek komen bij hun dochter in België.

Betrokkene heeft bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine. Betrokkene beschikt als gezin over een gezamenlijk pensioeninkomen van ongeveer 45.000 INR (d.i. het equivalent van ongeveer 575 Euro per maand).

Op basis van de voorgelegde belasting documenten blijkt het reële jaarinkomen hoger te liggen dan enkel de pensioeninkomsten maar deze bijkomende inkomsten worden niet verduidelijkt, noch aangetoond. Het is dus ongekend of deze inkomsten terugkerend zijn en op heden nog steeds van dezelfde grootteorde zijn.

De ambassade vermeldt in haar verslag dat betrokkene 'technisch solvabel' is. Er werd echter geoordeeld dat deze vermelding doelt op de financiële dekking van het verblijf en los staat van de inschatting van de financiële situatie van betrokkene die gemaakt wordt binnen het cumulatieve geheel van de terugkeergarantie. In deze laatste context wordt door betrokkene weinig bewezen dat hij inderdaad beschikt over reële en actuele inkomsten die hoger liggen dan de voorgelegde bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine. Noch van roerende, noch van onroerende goederen wordt een bewijs van eigendom voorgelegd.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Betrokkene heeft drie voorgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Noorse en Belgische ambassades. Deze weigeringen werden steeds mede (de twee Belgische weigeringen) of exclusief (de Noorse weigering) gemotiveerd op basis van een negatieve inschatting van de terugkeergarantie. Ondanks de verklaring dat de Noorse weigering niet werd gemotiveerd op basis van het ontbreken van voldoende garantie op terugkeer blijkt uit onze gegevensbank (Visa Information System) dat de Noorse weigering exclusief op de terugkeergarantie werd gemotiveerd.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine."

1.5. Op 26 maart 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

(X) Het visum is geweigerd

(...)

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

(...)

() 2. het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

() 3. u hebt niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de onmogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen

(...)

(X) 9. uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

(...)

Commentaar:

Volgend op een beroep dat werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de beslissing die werd genomen, vervangt deze weigeringsbeslissing de weigeringsbeslissing die werd genomen op 19/03/2018.

Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

• Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

Betrokkene zou samen met haar echtgenoot op bezoek komen bij hun dochter in België.

Betrokkene heeft bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine. Betrokkene beschikt als gezin over een gezamenlijk pensioeninkomen van ongeveer 45.000 INR (d.i. het equivalent van ongeveer 575 Euro per maand).

Op basis van de voorgelegde belasting documenten blijkt het reële jaarinkomen hoger te liggen dan enkel de pensioeninkomsten maar deze bijkomende inkomsten worden niet verduidelijkt, noch aangetoond. Het is dus ongekend of deze inkomsten terugkerend zijn en op heden nog steeds van dezelfde grootteorde zijn.

De ambassade vermeldt in haar verslag dat betrokkene 'technisch solvabel' is. Er werd echter geoordeeld dat deze vermelding doelt op de financiële dekking van het verblijf en los staat van de inschatting van de financiële situatie van betrokkene die gemaakt wordt binnen het cumulatieve geheel van de terugkeergarantie. In deze laatste context wordt door betrokkene weinig bewezen dat zij

inderdaad beschikt over reële en actuele inkomsten die hoger liggen dan de voorgelegde bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine. Noch van roerende, noch van onroerende goederen wordt een bewijs van eigendom voorgelegd.

Betrokkene reisde niet eerder binnen Schengen.

Betrokkene heeft drie voorgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Noorse en Belgische ambassades. Deze weigeringen werden steeds mede (de twee Belgische weigeringen) of exclusief (de Noorse weigering) gemotiveerd op basis van een negatieve inschatting van de terugkeergarantie. Ondanks de verklaring dat de Noorse weigering niet werd gemotiveerd op basis van het ontbreken van voldoende garantie op terugkeer blijkt uit onze gegevensbank (Visa Information System) dat de Noorse weigering exclusief op de terugkeergarantie werd gemotiveerd.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting. De verzoekende partijen menen eveneens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“1.

Verweerder stelt in weigeringsbeslissingen vast dat hun “voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon niet worden vastgesteld ».

Verzoekers stellen vast dat deze motivatie van de weigeringsbeslissing volledig in strijd is met de beslissingen dd. 5.05.2017 van het Noorse « Directorate of Immigration » (UDI) aangaande het door verzoekers ingestelde beroep tegen te weigeringsbeslissing visumaanvraag kort verblijf ingediend bij de Noorse ambassade te New Delhi (India) (cf. stuk 3).

Verzoekers hebben immers voorafgaand aan hun visumaanvraag kort verblijf bij de Belgische ambassade te New Delhi (India) een visumaanvraag kort verblijf ingediend bij de Noorse Noorse ambassade te New Delhi (India).

Deze visumaanvraag werd echter op 9 februari 2017 door de Noorse ambassade te New Delhi (India) afgewezen met als motief dat verzoekers « have not sufficiently strong ties to his home country to justify the issuing of a visa » (vertaald : « onvoldoende sterke banden met zijn thuisland om de afgifte van een visum te rechtvaardigen ») terwijl de beslissingen zelf voorafgaandelijk vaststelden dat verzoeker erebestuurder is van de « Jayam Vidhalaya Matriculation Higher Secondary School », huizen en landbouwgrond bezit, 14140 Noorse Kroon op zijn bankrekening heeft en twee kinderen heeft, waarvan één kind in India woont en één kind in België woont, en dat verzoekster werkt als ere-bestuurder van de « Jayam Vidhalaya Matriculation Higher Secondary School », onroerend goed bezit, 6393 Noorse Kroon op haar bankrekening heeft en twee kinderen heeft, waarvan één kind in India woont en één kind in België woont (cf. stuk 2).

Verzoekers hebben tegen deze weigeringsbeslissingen aangaande hun visumaanvraag beroep aangetekend bij het Noorse « Directorate of Immigration » (UDI), die de initiële motivatie van de weigeringsbeslissingen, met name dat in hoofde van verzoekers sprake is van « onvoldoende sterke banden met hun thuisland om de afgifte van een visum te rechtvaardigen », wijzigde omdat deze motivatie niet correct was.

Het Noorse « Directorate of Immigration » oordeelde dat de visumaanvragen van verzoekers enkel en alleen kunnen worden geweigerd omdat het doel van het voorgenomen verblijf onvoldoende werd aangetoond (cf. stuk 3 : « does not find that the applicant has provided reliable information about the purpose of the intended stay in order for a visa to be issued »).

Het hoofddoel van verzoekers voor hun visumaanvraag kort verblijf bij de Noorse ambassade was immers hun dochter in België bezoeken. Om deze redenen (en enkel en alleen om deze reden) kon een visum niet door de Noorse ambassade afgeleverd worden (en dienen verzoekers dus een visumaanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade).

Verzoekers begrijpen dan ook niet waar verweerder het vandaan haalt om te stellen dat de Noorse weigering exclusief op de terugkeergarantie werd gemotiveerd.

Hieruit blijkt dat verweerder halsstarrig weigert rekening te houden met de beslissing van het Noorse « Directorate of Immigration » die oordeelde dat de visumaanvragen van verzoekers enkel en alleen kunnen worden geweigerd omdat het doel van het voorgenomen verblijf onvoldoende werd aangetoond (cf. stuk 3).

2.

Verzoekers hebben daarop een nieuwe aanvraag ingediend bij de Belgische ambassade te New Delhi (India), waarbij verzoekers dezelfde bewijzen van inkomsten, functies, bezit van onroerende goederen, opbrengsten van de verhuur/pacht van deze onroerende goederen, inkomsten uit kredietverstrekking, bewijzen van hun familiale banden in India (dochter, schoonzoon, kleinkind, (schoon)moeder...), waaronder eveneens bewijzen inkomsten van hun schoonzoon in India, opnieuw hebben gevoegd.

Geenszins heeft verweerder in de bestreden beslissingen gemotiveerd waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken aangaande hun inkomsten, functies, onroerende goederen, bewijzen van familiale banden,... geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van hun visumaanvragen en als bewijs dat verzoekers voldoende hebben aangetoond dat zij het voornemen hebben om vóór het verstrijken van het visum het grondgebied van de lidstaat te verlaten.

Dat er in casu dus sprake is van schending van motiverings- en de zorgvuldigheidplicht.

Dat, gelet op de talrijke door verzoekers neergelegde bewijsstukken, waaruit blijkt dat verzoekers niet alleen over een pensioen, maar ook over inkomsten ingevolge verhuur/pacht uit onroerend goed en kredietverleningen beschikken, dat zij eveneens een dochter, schoonzoon, kleinkind, (schoon)moeder in India hebben, dat verzoeker oprichter en bestuurder is en verzoekster oprichter, ere-voorzitter en bestuurder is van een school te Harur (Dharmapuri District, Tamilnadu, India),..., verweerder dan geenszins in de bestreden beslissingen kon oordelen dat hun "voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon niet worden vastgesteld, dat « verzoeker gepensioneerd is », dat « verzoekster huisvrouw is », dat verzoekers « niet aantonen te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine », dat verzoekers enkel beschikken over een « gezinsinkomsten uit pensioen » dat verzoekers « beschikken over weinig financiële middelen » en dat verzoekers niet aantonen « te beschikken over eigendom in het land van origine ».

Dat er sprake is van een stereotiepe motivering, welke niet kan beschouwd worden als een correcte en grondige afweging van de door verzoekers neergelegde bewijsstukken, en van manifeste beoordelingsfout.

Dat geenszins werd rekening gehouden met alle door verzoekers neergelegde bewijsstukken.

3.

Verzoekers willen benadrukken dat aangaande voormelde door verzoekers neergelegde stukken bij hun visumaanvraag het Noorse « Directorate of Immigration » (UDI) reeds in zijn beroepsbeslissingen dd. 5.05.2017 overigens heeft geoordeeld dat de weigeringsbeslissingen visumaanvraag, gesteund op het

vaststelling dat in hoofde van verzoekers sprake is van « onvoldoende sterke banden met hun thuisland om de afgifte van een visum te rechtvaardigen » niet correct gemotiveerd zijn.

4.

Verweerder stelt verder in weigeringsbeslissingen vast dat verzoekers bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen niet beschouwd kunnen worden als een bewijs van een sterke financiële band met het land van origine.

Volgens verweerder zouden verzoekers als gezin slechts over een gezamenlijk pensioeninkomen van 45.000 INR (dit zou volgens verweerder het equivalent van ongeveer 575 euro per maand zijn).

Verzoekers stellen vast de verweerder opnieuw nalaat rekening te houden met de stukken aangaande hun inkomsten welke zij bij hun visumaanvraag hebben neergelegd (en waarnaar overigens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 14.03.2019 wordt verwezen).

Verzoekers legden bij de bij de Belgische ambassade ondermeer een bewijsstuk neer waaruit blijkt dat verzoekers een maandelijkse pensioen van 9094 INR per maand hebben, en dat hun inkomsten voor 17/18 “505354 INR” bedraagt en hun “balance in account” 421870.13 INR bedraagt.

Verweerder verduidelijkt echter in zijn beslissing niet waar hij het bedrag van 45.000 INR als “gezamenlijk pensioeninkomen” van verzoekers vandaan haalt.

Verweerder verduidelijkt opnieuw in zijn beslissing niet waarom hij weigert rekening te houden met de door verzoekers neergelegde stukken aangaande hun inkomsten welke zij bij hun visumaanvraag hebben neergelegd (en waarnaar overigens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 14.03.2019 uitdrukkelijk wordt verwezen).

Verzoekers willen nogmaals benadrukken dat zij bij hun visumaanvraag bewijzen pensioen, kredietverlening, huur/pacht landbouwgrond,... hebben neergelegd.

Verweerder kan daarom niet in zijn beslissing stellen dat door verzoekers hun bijkomende inkomsten (naast pensioen) niet worden verduidelijkt of dat zij niet aantonen te beschikken over eigendom in hun land.

Op grond van verweerders motivering kan evenwel opnieuw niet worden achterhaald of hij heeft rekening gehouden met alle bewijsstukken, en meer specifiek met stukken 1 en 2 gevoegd bij de nota van verweerder (cf. p. 7 arrest Rvv. 14.03.2019).

Opnieuw is er sprake in hoofde van verweerder van louter algemene stellingen zonder enige concrete terugkoppeling naar de stukken welke door verzoekers aan de Belgische ambassade werden overgemaakt.

Verweerder laat opnieuw na concreet in te gaan op verzoekers stukken inzake hun financiële draagkracht en laat opnieuw na concreet aan te geven waarom deze stukken geen bewijs van een sterke financiële band met het herkomstland uitmaken.

5.

Ook wat betreft de vermelding van de Belgische ambassade “techniquement solvable” in de “inlichtingen visumaanvraag” laat verweerder opnieuw na te motiveren waarom deze beoordeling door de Belgische ambassade dat verzoekers voldoende solvabel zijn, niet kan weerhouden worden als een bewijs van een sterke financiële band van verzoekers met het herkomstland.

Verweerders motivatie dat deze vermelding stoelt op financiële dekking van het verblijf en los staat van de inschatting van de financiële situatie is absurd en dus volkomen onterecht.

Indien immers de Belgische ambassade een inschatting maakt m.b.t. de financiële situatie, zal dit uiteraard enkel en alleen te maken hebben mbt de relevantie voor hun visumaanvraag (en hun voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten) en bijgevolg met hun financiële band met het herkomstland.

4.

Verzoekers stellen vast dat verweerder eveneens opnieuw nalaat in de bestreden beslissing concreet in te gaan op de familiale banden in het herkomstland.

5.

Verweerder stelt verder in weigeringsbeslissingen vast dat verzoekers “niet eerder reisden binnen Schengen »

Verzoekers zijn van oordeel dat deze motivatie volledig onterecht (en zelfs misplaatst) is.

Verzoekers stellen zich de vraag hoe zij wel eerder in Schengen konden reizen wanneer visumaanvragen voor Schengen steeds hen geweigerd wordt.

Verzoekers merken tenslotte nog op dat zij eerder reisden naar China, Hongkong, Maleisië, Singapore en de Verenigde Arabische Emiraten.

Verzoekers merken op dat verweerder deze reizen dan niet vermeldt en nalaat te motiveren waarom deze reizen dan niet kunnen weerhouden worden als bewijs dat verzoekers wel degelijk voldoende financieel krachtig zijn, voldoende banden hebben met hun land van herkomst en wel degelijk het voornemen hebben om telkens het grondgebied van China, Hongkong, Maleisië, Singapore en de Verenigde Arabische Emiraten te verlaten.

6.

Tenslotte verwijst verweerder onterecht naar de drie voorgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf.

Verweerder verduidelijkt immers opnieuw niet op welke wijze deze weigeringsbeslissingen een relevant gegeven vormen bij de beoordeling van het voornemen van verzoekers om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten.

7.

Dat er in casu dus sprake is van schending van motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De bestreden beslissingen werden getroffen in toepassing van artikel 32.1. van de Visumcode, dat luidt als volgt:

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) *ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat*

vi) *wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*

vii) *in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

of

b) *indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum."*

3.4. *In casu* werd de verzoekende partijen de afgifte van een visum kort verblijf geweigerd, omdat er twijfel bestaat over hun voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. De verzoekende partijen wensten in het bezit te worden gesteld van een visum kort verblijf om hun meerderjarige dochter te bezoeken. De verwerende partij oordeelde evenwel dat onvoldoende garantie op terugkeer wordt geleverd, op grond van de volgende cumulatieve vaststellingen:

- de verzoekende partijen komen op bezoek bij hun dochter in België;
- de verzoekende partijen hebben bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen die niet beschouwd kunnen worden als bewijs van een sterke financiële band met het land van origine;
- de voorgelegde belastingdocumenten tonen bijkomende inkomsten aan die echter niet worden verduidelijkt, noch aangetoond, zodat het ongekend is of deze inkomsten terugkerend zijn en op heden nog steeds van dezelfde grootorde zijn;
- de vermelding 'technisch solvabel' van de ambassade, doelt op de financiële dekking van het verblijf en staat los van de inschatting van de financiële situatie van de verzoekende partijen die gemaakt wordt binnen het cumulatieve geheel van de terugkeergarantie, dat in deze context door de verzoekende partijen weinig bewezen wordt dat zij beschikken over reële en actuele inkomsten die hoger liggen dan de voorgelegde bescheiden gezinsinkomsten uit pensioen;
- de verzoekende partijen tonen niet aan te beschikken over eigendom in het land van origine, noch van roerende, noch van onroerende goederen wordt een bewijs voorgelegd;
- de verzoekende partijen reisden niet eerder binnen de Schengenzone;
- de verzoekende partijen hebben drie voorafgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Noorse en Belgische ambassades, waarbij deze weigeringen werden gemotiveerd op basis van een negatieve inschatting van de terugkeergarantie. Daarbij wordt gesteld dat ondanks de verklaring dat de Noorse weigering niet werd gemotiveerd op basis van het ontbreken van voldoende garantie op terugkeer uit de gegevensbank blijkt dat de Noorse weigering exclusief op de terugkeergarantie werd gemotiveerd.

3.5. De verzoekende partijen betogen dat de motivering van de bestreden beslissingen in strijd is met de beslissingen van 5 mei 2017 van het Noorse "Directorate of Immigration" (hierna: UDI) betreffende het door hen ingestelde beroep tegen de weigeringsbeslissing naar aanleiding van de visumaanvraag ingediend bij de Noorse ambassade bij New Delhi. De verzoekende partijen verduidelijken dat de voormelde visumaanvraag op 9 februari 2017 werd afgewezen met als motief dat zij onvoldoende sterke banden met het thuisland hebben om de afgifte van een visum te rechtvaardigen, dat zij hiertegen beroep hebben ingesteld bij het Noorse UDI die de initiële motivering van de weigeringsbeslissingen wijzigde omdat deze niet correct was, dat het Noorse UDI oordeelde dat de visumaanvragen enkel en alleen kunnen worden geweigerd omdat het doel van het voorgenomen verblijf onvoldoende werd aangetoond, dat het hoofddoel van hun visumaanvraag kort verblijf bij de Noorse ambassade immers het bezoeken van hun dochter in België was, dat hierom geen visum kon worden afgeleverd door de Noorse ambassade en zij een visumaanvraag dienden in te dienen bij de Belgische ambassade. De verzoekende partijen stellen niet te begrijpen waar de verwerende partij het vandaan haalt te stellen dat de Noorse weigering exclusief op de terugkeergarantie werd gemotiveerd.

Voorts betogen de verzoekende partijen dat zij naar aanleiding van hun visumaanvraag diverse bewijsstukken hebben overgemaakt, dit aangaande hun inkomsten, functies, bezit van onroerende goederen, opbrengsten van verhuur/pacht van deze onroerende goederen, inkomsten uit kredietverstrekking, aangaande hun familiale banden in India, evenals bewijzen van inkomsten van hun schoonzoon in India. Zij stellen dat de verwerende partij in gebreke is gebleven in de bestreden beslissingen te motiveren "waarom met de door verzoekers neergelegde bewijsstukken (...) bewijs van

familiale banden, ... geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van hun visumaanvragen en als bewijs dat verzoekers voldoende hebben aangetoond dat zij het voornemen hebben om vóór het verstrijken van het visum het grondgebied van de lidstaat te verlaten". De verzoekende partijen menen dat geen rekening werd gehouden met de door hen neergelegde bewijsstukken. Zij stellen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet concreet ingaat op hun familiale banden in het herkomstland.

3.6. Het administratief dossier bevat niet, zoals de verzoekende partijen voorhouden in hun verzoekschrift, een afschrift van alle door hen overgemaakte bewijsstukken ter ondersteuning van hun visumaanvraag die werd ingediend bij de Belgische ambassade in New Delhi en die volgens hen dezelfde bewijzen zouden zijn die zij eerder zouden hebben overgemaakt aan de Noorse ambassade ter ondersteuning van een eerdere visumaanvraag kort verblijf in Noorwegen. Het administratief dossier bevat met name geen bewijsstukken inzake *"(...), functies, bezit van onroerende goederen, opbrengsten van de verhuur/pacht van deze onroerende goederen, inkomsten uit kredietverstrekking, bewijzen van hun familiale banden in India (dochter, (...), kleinkind, (schoon)moeder...), waaronder eveneens bewijzen inkomsten van hun schoonzoon in India"*, waarvan de verzoekende partijen gewag maken in hun verzoekschrift. Stuk 2 dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift en dat een verwerping van de visumaanvragen kort verblijf door de Noorse ambassade betreft, opgesteld op 9 februari 2017 en dat voor de eerste verzoekende partij vermeldt, *"the applicant is retired, but works as a honorary trustee of J.V.M. Higher Secondary School, is married, own (sic) a housing plot and agricultural land in Harur in Tamil Nadu and has submitted a bank statement holding 113890 INR (about 14510 NOK). The applicant has two children, one lives in India and one lives in Belgium"* en voor de tweede verzoekende partij vermeldt, *"the applicant is not holding an employment, but works as a honorary trustee of J.V.M. Higher Secondary School, is married, own (sic) properties in Salem in Tamil Nadu and has submitted a bank statement holding 51440,84 INR (about 6393 NOK). The applicant has two children, one lives in India and one lives in Belgium"*, bevindt zich niet in het administratief dossier. Echter worden deze vermeldingen uit de beslissingen tot verwerping van de visumaanvragen kort verblijf door de Noorse ambassade weergegeven in het arrest nr. 218 270 van 14 maart 2019 van de Raad, dat zich in het administratief dossier bevindt en dat door de verwerende partij gevoegd wordt aan haar nota met opmerkingen.

Daarnaast merkt de Raad op dat zich in het administratief dossier meerdere door de verwerende partij genoemde *"inlichtingenformulieren visumaanvraag"* bevinden met betrekking tot zowel de eerste verzoekende partij als de tweede verzoekende partij, die door de Belgische ambassade te Mumbai op 13 februari 2018 werden opgesteld en verzonden werden naar de verwerende partij. Het betreft meerdere versies. De verwerende partij voegt bij haar verweernota *"versie 9"* voor de eerste verzoekende partij (stuk 1) en *"versie 6"* voor de tweede verzoekende partij (stuk 3). De Raad behandelt het beroep dan ook op grond van de versies gevoegd bij de verweernota omdat de verwerende partij die zelf relevant acht. Tevens bevat het administratief dossier een door de verwerende partij genoemde *"inlichtingen visumaanvraag"*, die door de Belgische ambassade te Mumbai eveneens op 13 februari 2018 werd opgesteld en verzonden werd op 5 maart 2018 naar de verwerende partij. De verwerende partij voegt dit document ook als stuk 2 bij haar nota met opmerkingen.

De stukken 1 en 3 gevoegd bij de verweernota bevatten algemene informatie over de eerste en de tweede verzoekende partij. Ze vermelden dat de eerste verzoekende partij gepensioneerd is en de tweede verzoekende partij huisvrouw en vergezellende partner is. Stuk 1 vermeldt onder de noemer *"Financiële middelen-bankdocumenten"*: *"Income of applicant for 17/18 is 505354 inr and balance in account is 421870.13 inr Earns a pension of 9..."*. Stuk 3 vermeldt onder de noemer *"Financiële middelen-bankdocumenten"*: *"Income of applicant for 17/18 is 481144 inr and balance in account is 209451.34 inr."*

Stuk 2 gevoegd bij de nota met opmerkingen bevat commentaren van de Belgische ambassade te New Delhi over de visumaanvragen en bevat tevens gegevens waarover de Belgische ambassade beschikte via mailberichten met de Noorse ambassade. Uit dit stuk blijkt ook dat aan de Belgische ambassade bewijsstukken werden overgemaakt met betrekking tot de tewerkstelling van verzoekers' schoonzoon in India, met name dat laatstgenoemde (dr. K.E.) is tewerkgesteld als dokter in India (*"applicant has sent us the following copies of his son-in-law practicing medicine in India": (...). Hard copies have been attached with the file"*). Uit de verdere informatie die de *"inlichtingen visumaanvraag"* vermeldt, blijkt dat het gaat om de echtgenoot van verzoekers' oudste dochter, terwijl het hun jongste dochter is die zich in België bevindt samen met haar Indiase man (dr. S.R.) die eveneens dokter is en hier al 8 jaar verblijft.

3.7. De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissingen niet blijkt dat de verwerende partij bij het beoordelen van het voornemen van de verzoekende partijen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten, rekening heeft gehouden met de familiale banden van de verzoekende partijen in het herkomstland. De Raad herhaalt dat uit de betrokken visumaanvraagformulieren blijkt dat de bewijsstukken die de verzoekende partijen hebben overgemaakt aantonen dat hun schoonzoon in India als dokter is tewerkgesteld en dat de verwerende partij over de info beschikt dat dit de echtgenoot is van hun oudste dochter. De aanwezigheid van familieleden in het land van herkomst is niet irrelevant in het kader van de beoordeling van het voornemen van de verzoekende partijen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten. Echter blijkt uit de bestreden beslissingen geenszins, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de verweernota, dat de verwerende partij dit element in rekening heeft gebracht bij haar beoordeling. Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt dat er ten aanzien van de familiale banden in het herkomstland onvoldoende elementen aanwezig zijn in het administratief dossier, beperkt zij zich tot een *a posteriori* motivering die geenszins vermag het gebrek in de motivering recht te zetten.

Een schending van het zorgvuldigheids- en motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

3.8. Bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij met de motivering dat *“Betrokkene heeft (...) voorgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf ontvangen van de Noorse (...) ambassades. Deze weigeringen werden (...) exclusief (de Noorse weigering) gemotiveerd op basis van een negatieve inschatting van de terugkeergarantie. Ondanks de verklaring dat de Noorse weigering niet werd gemotiveerd op basis van het ontbreken van voldoende garantie op terugkeer blijkt uit onze gegevensbank (Visa Information System) dat de Noorse weigering exclusief op de terugkeergarantie werd gemotiveerd.”* volledig voorbijgaat aan het feit dat de redenen van de weigering door de Noorse ambassade van de visumaanvraag – namelijk de negatieve inschatting van de terugkeergarantie – gewijzigd werden door het Noorse UDI die oordeelde dat de visumaanvragen kunnen worden geweigerd omdat het doel van het voorgenomen verblijf onvoldoende werd aangetoond, dat het hoofddoel van hun visumaanvraag kort verblijf bij de Noorse ambassade immers het bezoeken van hun dochter in België was, dat hierom geen visum kon worden afgeleverd door de Noorse ambassade en zij een visumaanvraag dienden in te dienen bij de Belgische ambassade. In voormelde beslissing staat te lezen dat de beslissing van het Noorse UDI de beslissing van de Noorse ambassade vervangt.

De Raad stelt vast dat betreffende de voorgaande weigeringen tot afgifte van een visum kort verblijf vanwege de Noorse ambassade op 9 februari 2017 uit stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift blijkt, zoals de verzoekende partijen terecht stellen, dat de initiële weigeringsbeslissing van de Noorse ambassade te New Delhi – waarbij werd vastgesteld dat er onvoldoende resterende banden met het herkomstland zijn – gewijzigd werd door de Noorse beroepsinstantie op 5 mei 2017. Laatstgenoemde instantie weigerde weliswaar eveneens de afgifte van visa kort verblijf, doch niet omdat er onvoldoende resterende banden met het herkomstland zijn, maar wel omdat de verzoekende partijen veeleer de intentie hadden hun dochter in België te bezoeken eerder dan haar te ontmoeten tijdens een vluchtig bezoek in Noorwegen, zodat de Noorse beroepsinstantie het aangewezen achtte dat zij een visumaanvraag zouden indienen bij de Belgische ambassade (*“The Directorate of Immigration notes that if the main purpose is not to visit Norway, the visa application should be submitted to the Schengen Member State whose territory constitutes the main destination of the visit in terms of purpose of the stay.”*). Hoewel het voormelde stuk 3 dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift zich niet in het administratief dossier bevindt, stelt de Raad vast dat voormelde informatie reeds blijkt uit het arrest nr. 218 270 van 14 maart 2019 van de Raad, alsook dat ook het stuk 2 *“inlichtingen visumaanvraag”* gevoegd bij de nota met opmerkingen – dat zich overigens eveneens in het administratief dossier bevindt – gegevens bevat waarover de Belgische ambassade beschikte via mailberichten met de Noorse ambassade. Uit voormelde e-mailberichten blijkt dat de Noorse ambassade te kennen gaf dat de reden voor de afwijzing van de visumaanvragen van de verzoekende partijen er in bestond dat zij een visum gevraagd hadden om een ver familielid te bezoeken in Noorwegen, doch dat niet kon uitgesloten worden dat het echte doel er in bestond hun dochter die in België verbleef te bezoeken. Eveneens blijkt dat de Noorse ambassade te kennen gaf dat de weigering van de aanvragen werd aangevochten en dat het UDI en later ook de beroepsraad weigerden om dezelfde redenen, met name dat niet kon uitgesloten worden dat het doel erin bestond hun dochter te bezoeken, mogelijk in België.

Gelet op de aldus tussengekomen beslissing(en) naar aanleiding van het aanvechten van de beslissing van de Noorse ambassade tot weigering van de afgifte van een visum om reden van een negatieve inschatting van de terugkeergarantie, waarvan de verwerende partij aldus wel degelijk kennis had of had moeten hebben, kon de verwerende partij aldus niet op kennelijk redelijke wijze stellen dat de Noorse

weigering exclusief op de terugkeergarantie werd gemotiveerd, minstens motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissingen niet waarom de beslissing van het Noorse UDI geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de Noorse weigering exclusief op de terugkeergarantie werd gemotiveerd.

Het feit dat de eerdere weigering van de Noorse ambassade wel degelijk volgde uit een gebrek aan terugkeergarantie, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers wordt net betoogd dat deze beslissing, toch wat de redenen voor de weigering betreft, werd gewijzigd door de UDI.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen lijkt te erkennen dat de vorige aanvragen voor een verblijf binnen de Schengenzone gemotiveerd geweigerd werden en dit telkens omdat het onduidelijk was wat het doel van de reis van de verzoekende partijen was.

Een schending van de motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

De stelling van de verwerende partij in de verweernota dat zij niet gebonden is door enige beslissing door een andere administratieve overheid genomen, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk, daar zij zelf verwees naar de Noorse beslissing om haar stelling dat het voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld, te onderbouwen. In de situatie waarin de verwerende partij zelf in haar beslissingen verwijst naar een weigeringsbeslissing van de Noorse ambassade, komt het evenwel terecht voor dat de verzoekende partijen dienaangaande wijzen op de precieze context van deze weigeringsbeslissing. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, blijkt niet dat de uiteindelijke weigeringsbeslissing van de Noorse immigratiedienst – in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissingen – was gebaseerd op een negatieve inschatting van de terugkeergarantie.

Daargelaten de vraag of de andere motieven van de bestreden beslissingen, waar gewezen wordt op het bescheiden gezinsinkomen, het niet aantonen te beschikken over roerende of onroerende goederen, het niet eerder binnen Schengen reizen en de weigeringsbeslissingen van de Belgische ambassade op grond van de negatieve inschatting van de terugkeergarantie, overeind blijven, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen zelf aangeeft dat de onvoldoende garantie op een terugkeer naar het herkomstland werd bepaald *“omwille van bovenstaande cumulatieve redenen”*. In het licht hiervan kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de overige motieven voldoende zijn, opdat het motief inzake de onvoldoende garantie op een terugkeer naar India kan standhouden.

3.9. In zoverre de verwerende partij zou wensen te laten uitschijnen in haar nota met opmerkingen dat de bestreden beslissingen eveneens zijn gegrond op het niet aantonen van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf en het niet aantonen te beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het herkomstland of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen, en dat evenzeer elementen opgeworpen worden ten aanzien van de financiële draagkracht van de verzoekende partijen en deze grondig in het licht van de individuele situatie worden afgewogen, merkt de Raad op dat uit de motieven van de bestreden beslissingen geenszins blijkt dat de weigeringen tot afgifte van een visum gegrond zijn op het niet aantonen van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf en het niet aantonen te beschikken over voldoende middelen van bestaan zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het herkomstland. In beide bestreden beslissingen wordt enkel punt 9 met de vermelding *“uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld”* aangevinkt. De punten 2 en 3 die betrekking hebben op het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf respectievelijk het beschikken over voldoende middelen van bestaan voor de duur van het verblijf en de terugreis, worden in beide bestreden beslissingen niet aangekruist. Ook uit de bij beide bestreden beslissingen bijgevoegde motivatie, blijkt dat de beslissingen enkel zijn gegrond op het feit dat het *“voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten (...) niet (kon) worden vastgesteld”*. Het vermelden van een nieuwe grond voor het nemen van de bestreden beslissingen betreft dan ook een *a posteriori* motivering die geenszins vermag het gebrek in de motieven van de bestreden beslissingen te herstellen.

3.10. Waar de verwerende partij nog stelt dat de verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze de door hen aangebrachte argumenten haar zienswijze zouden kunnen doen wijzigen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen met hun betoog wel degelijk trachten aan te tonen dat de verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat zij onvoldoende banden hebben met het herkomstland, minstens dat de

verwerende partij niet met alle elementen rekening heeft gehouden in haar beslissingsproces en heeft nagelaten daarover te motiveren.

Waar de verwerende partij het nog gepast acht te wijzen op haar ruime appreciatiebevoegdheid inzake de behandeling van een aanvraag voor een visum kort verblijf, is de Raad zich hiervan bewust. Evenwel ontslaat haar ruime appreciatiebevoegdheid de verwerende partij niet van haar verplichting om haar beslissingen afdoende te motiveren en duidelijk te maken hoe zij haar discretionaire bevoegdheid ter zake aanwendt, waarbij zij alle aan haar kenbaar gemaakte elementen moet betrekken in haar besluitvorming. De verwerende partij faalt hierin.

3.11. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.12. Aangezien aangevoerde onderdelen van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen leiden, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2019 tot weigering van de afgifte van een visum worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER